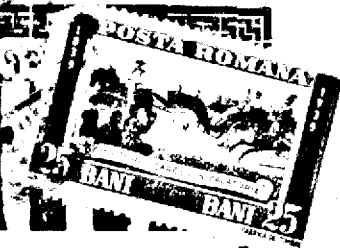

Fa. u. i. Cresti

cm. On. Palatul Cultural

LOCO

„Vol sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 35

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
2 Sept. 1939

Deschiderea Congresului Mondial în Atlanta, Statele Unite

de I. Cocuț

Spre Atlanta

Cu două zile înainte de începerea Congresului, am ajuns în capitala statului Georgia. Fratele I. Bunyan (Șchiopu) a fost așa de bun că ne-a dus cu automobilul său din Chicago până în Atlanta. Când ne-am apropiat de acest oraș, am văzut de departe table mari puse pe marginea drumului, pe care era scris: „Bine ați venit, frați bap-tiști din toată lumea la Congre-sul Alianței Bap-ti-ste Mondiale!”

Când am intrat în oraș, l-am găsit în haine de sărbătoare. Tot era îmbrăcat în steaguri. Pe străzi, pe la ferestre, în vârfurile clădirilor mari, pe la ateliere și fabrici, pe la case pri-vate, pretutindeni erau steaguri și steaguri și peste ele era scris: „Bine ați venit, bap-tiști din toată lumea!” Pe tram-vaie, pe automobile, prin vitrine, la ușile prăvăliilor, cu un cuvânt, pretutindeni vedeai aceste cuvîn-te. Dacă intrai în restaurante, în prăvălii sau în alte locuri, vedeai că toate lumea are niște insigne pe care era scris: „Bun venit, bap-tiști din toată lumea!”

Orașul Atlanta

Acest oraș are vreo 300,000 de locuitori. Dintre aceștia, peste 100,000 sunt baptiști. Prin urmare tot al treilea om pe care îl vedeai, era baptist. Aici sunt peste opt zeci de biserici baptiste și unele

din ele au niște clădiri extraordi-nar de frumoase și de mari.

Săliile congresului

Programul congresului preve-dea ca, în timpul zilei, ședințele să se țină în auditoriul orașului, care are vreo 7,000 de scaune, iar întrunirile de seara să se țină în

Străjerii americani în parada baptistă, ducând steagurile națiunilor

arena sportivă, care e un fel de amfiteatru cu 50,000 de scaune. E foarte interesant de știut că, pe lângă această arenă sportivă, tre-ce linia ferată, pe care circulă multe trenuri. Totuși căile ferate americane au hotărât să oprească trecerea oricărui tren pe această linie pe tot timpul programului congresului, ca să nu-l conturbe.

Parada

Congresul a început în 22 Iulie, Sâmbătă la 12 ore a. m. cu o ma-re paradă care a plecat dela Ca-pitolul orașului până la arena sportivă. Ea a fost organizată de un colonel american, A. G. Con-dey.

În fruntea parăzii au fost auto-mobilele împodobite cu ghirlande ale reprezentanților Alianței Bap-ti-ste Mondiale. Au urmat apoi automobilele guvernatorului sta-tului Georgia, al primarului ora-șului, comandantul poliției, și șe-ful pompierilor. În dosul lor a fost o fanfară de 50 fete, toate îmbrăca-te în haine ofițere-ști de culoare al-bastră. După ele a venit o puternică muzică a Armatei Mântuirii, 600 de stra-jeri americani, toate steagurile na-țiunilor urmate de o unitate din ma-rina militară a Statelor Unite. Re-sul paradei a fost compus din fanfa-re, orchestre, gru-puri, automobile, etc., etc., reprezen-tând toate institu-țiile din Atlanta, din Georgia și din alte state din A-

merica. Șirul a fost așa de lung încât i-a trebuit un jumătate de ceas ca să treacă prin fața unui loc.

Fix la 12 ore această paradă a început să înainteze în sunetul muzicilor care au început să cân-te: „Ostașii lui Hristos adunați-vă”.

Peste 130 de mii de oameni au fost așezați pe marginile străzi-lor dealungul drumului parcurs de paradă. Ei băteau în palme și strigau de bucurie salutând pe oaspeții baptiști.

La colțul străzilor Peachtree și Ponce de Leon parada s'a oprit și primarul Atlantei a prezentat lui

(Urmare din pag. 3-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 35 Sâmbătă 2 Sept. 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In stră. nat. 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Cărier: N. Oncu, Arad, Str. Blenduziei 4

DELA REDACȚIE

Trecem prin vremuri grele. Nevoia Evangheliei păcii în inimile și viețile oamenilor se face simțită tot mai tare. Numai dragostea lui Hristos ne va putea împăca și numai ea ne va strânge la picioarele crucii. Atunci vom avea pace.

Această pace o răspândim și noi prin FARUL în fiecare săptămână și primim multe scrisori de mulțumire și recunoștință din partea cetitorilor. Și scopul nostru e să răspândim mereu multă lumină sfântă pe calea tuturor care cunosc și care nu cunosc pe Domnul. Ajutați-ne la aceasta. Asta e rugămintea noastră.

* * *

Din nou vă rugăm ca la schimbarea adresei, să ne scrieți și adresa veche, pentru ca să vă putem servi la timp.

Dacă voți să vă suiți în vârful scării onoarei, nu vă opriți la mijloc.

Montblau

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserică
și familii găsiți
la

Francisc

K e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

IMPĂRĂȚIA HARULUI

de I. Rusu

În sfânta Scriptură se pomenește de mai multe împărății. Ca de pildă: „Împărăția luminii, împărăția înălțurii și împărăția lui Dumnezeu”.

Se mai vorbește de „împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu”. Col. 1;13. În această împărăție, spune Pavel că sunt mutați cei credincioși. Aceasta poate fi numită „Împărăția harului”.

Când Domnul Isus Și-a început lucrarea Sa mesianică, Și-a anunțat programul de lucru. Între altele spune: „...și să vestească anul de îndurare al Domnului”. Aceasta nu înseamnă nimic mai mult, decât vestirea unei epoci noi: „Epoca iertării, îndurării și a harului lui Dumnezeu”.

Această împărăție a început atunci când a intrat Hristos în lume. Când Dumnezeu nemuritor a îmbrăcat corp asemenea muritorilor, când Dumnezeu nemărginit a luat formă mărginită, când Lumina a început să lumineze în întunec și când bunul Dumnezeu, cu ochi omenești umbla plângând din sat în sat, chemând omenirea la împăcarea cu Sine, neînvinându-le în seamă păcatul.

CUVINTE PLINE DE HAR. Multimea adunată în templu, auzind cuvintele lui Isus, și programul Său mare, a rămas uimită. Ochii bărbaților și al femeilor erau pironiți în fața lui Isus. Apoi, cu fețele, umede de lacrimi, clătinau din cap și se mirau de cuvintele pline de har ce ieșeau din gura Lui.

Sărmanii oameni, ei nu știau că în față au pe Tatăl lor dulce, pe Creatorul sufletului și corpului lor. Pe cel care le înțelege toate durerile lor.

Hristos a fost chipul lui Dumnezeu; El s'a arătat în haina umilinței ca să-i poată trezi din vicia lor sălbatecă, străină de Dumnezeu și să-i facă copii sfinți și iubiți de El.

Oamenii însă, nu-L înțelegeau. Cauza era regimul aspru cu care erau ea obișnuți. Regim impus de o lege fără milă, o lege a sângelui, și a morții. Ei trăiau în împărăția legii, care stăpânea de 1500 ani.

Legea păcatului și a morții robise în chip desăvârșit întreaga omenire. Păcatul îi ispășea și îi făcea să cadă, iar legea îi osândește și-i omora.

Intrarea lui Hristos în lume, e clopotul care vestește că împărăția păcatului, care duce la moarte și a legii care dă sentința și execută pe păcătos, s'a sfârșit. El vestește o nouă împărăție, „Împărăția harului”. Căci Hristos este sfârșitul legii, pentru că oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.

Cuvintele lui Isus erau pline de viață, pline de putere vie. Ele desmorțeau suferințele. Asemenea razelor calde de soare,

care în timpul primăverii desmorțesc viețile, făcându-le să sboare plutind în aer, așa cuvintele lui Isus, trezeau sufletele oamenilor, făcându-le se se înalțe pe aripile credinței vii, spre cerul unei vieți noi și senină, cântând imnuri de bucurie.

Isus s'a arătat singurul care poate răspunde la toate nevoile oamenilor. În sufletul omului se găsesc probleme pe care nu le poate rezolva nimeni afară de Acela care l-a făcut. Isus este Creatorul sufletului omenească. El e Cuvântul prin care toate s'au făcut. De aceea cuvintele Lui pătrund așa de adânc, că întreaga mulțime care îl asculta în templu era cucerită de El.

Se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui. Ele spuneau mult. Spuneau că împărăția legii aspre și fără milă s'a sfârșit și o altă împărăție nouă începe. „Împărăția harului dulce al lui Dumnezeu”.

ÎNȚELESUL CUVANTULUI HAR. Ce înseamnă har? Scurt și cuprinzător: harul este mila hemeritată a lui Dumnezeu, descoperită față de om.

Prin păcat omul a pierdut dreptul la sfințenie, la cer și viața veșnică. Prin harul sau mila nemeritată a lui Dumnezeu, el poate fi restabilit în acea stare ca și ființele care niciodată n'au păcătuit. Dumnezeu a arătat omului o milă, pe care nu o merita.

Hristos a deschis poarta îndurării lui Dumnezeu. Păcatul care stăpânea omenirea, dându-i moartea și legea care cerea o viață desăvârșită și o dreaptă răsplătire a răului, a fost mii de ani închisă această ușă. Asemenea lui Ilie, care a deschis cerul, aducând ploaia pe pământul ars de seceta de trei ani și șase luni, Isus Hristos a deschis ușa cerului spiritual, aducând ploaia harului, a îndurării lui Dumnezeu peste sufletele oamenilor, arse de arșița focului conștiinței lor. Așa că, de atunci și până azi, acest har udă zilnic sufletele credincioase Domnului Hristos.

În aceste cuvinte: anul de îndurare al Domnului, se înțelege că Dumnezeu cel aspru s'a dat jos de pe tronul legii severe, și s'a urcat pe tronul harului, milei și al îndurării. S'a mutat de pe muntele Sinai, înconjurat de flăcări și tunete, pe muntele delușor Golgota, unde s'a pălămească în locul omului, care dealungul veacurilor l-a călcat legea și n'a împlinit-o. Se urcă El pe crucea rușinii și a morții, ca să-și împlinească El legea dreaptă și sfântă și să osândească în corpul Lui fără pată, păcatul, pentru totdeauna.

Așa că nu mai este nicio osândă pen-

(Continuare în pag. 8-a)

Deschiderea Congresului Mondial în Atlanta, Statele Unite

(Urmare din pag. 1-a)

Dr. G. Truett, președintele Alianței Baptiste Mondiale, cheia orașului.

Apoi parada și-a continuat drumul până în arena sportivă.

Deschiderea primei sedințe.

La ora 2,30 arena sportivă a fost plină de oameni. Peste 40,000 de oameni erau de față. Chinezi și Japonezi, Indieni și Africani, Europeni și Americani, toți erau o mare imensă de capete cum n'am mai văzut în viața

25 de megafoane puternice au fost instalate, așa că fiecare cuvânt a putut fi auzit cu ușurință în toate părțile arenei.

Sedința a fost deschisă cu o rugăciune fierbinte de către G. J. Harris, din Cardiff, Anglia.

Întreagă mulțimea a început atunci să cânte cum n'am mai auzit niciodată:

*„Lăudați puterea lui Isus,
Ingeri Lui vă'nchinați
Aduceți cumuna regală
Și-L încoronați”.*

două pietre din muntele Golgota, unde a fost răstignit Mântuitorul. Cu acest ciocan a condus Dr. Truett ședințele congresului.

Primul punct din program a fost citirea de către Dr. J. H. Rushbrooke a unei scrisori trimisă de către d. Franklin D. Roosevelt, președintele Statelor Unite, prin care salută congresul. Ea a fost adresată lui Dr. L. Newton, președintele de organizarea al congresului. Iată textul acestei scrisori:

Dr. G. TRUETT, fostul președinte al Alianței Baptiste Mondiale

Dr. J. H. RUSHBROOKE, actualul președinte al Alianței Baptiste Mondiale

Casa Albă, Washington
12 Iulie, 1939.

Ciocanul istoric

mea. Orașul Atlanta n'a mai văzut niciodată atâta mulțime în arena sportivă. Și nu uitați că intrarea n'a fost gratuită. Fiecare a trebuit să plătească un dolar pentru a putea participa la sedințe.

Două coruri stăteau în frunte, unul compus din 300 de persoane, toate îmbrăcate în alb. Al doilea a fost corul negrilor, compus din 500 de persoane. În fața platformei erau zeci de ziariști, de fotografi, și de cinematografiști. Aparatele lor sbârâneau din toate părțile. Pe platformă era microfonul prin care s'a transmis tot ce s'a făcut la acest program. Am uitat să spun că și parada a fost transmisă prin radio. 600 de străjeri au fost tot timpul gata să servească pe toată lumea.

M. L. Jones, unul dintre conducătorii unei universități americane, i-a prezentat lui Dr. G. Truett, președintele Alianței, un ciocan ciudat cu care să conducă ședința. Materialul din acest ciocan are o mare însemnătate istorică. În el sunt bucăți de lemn din zidurile bisericii în care s'a închinat Ioan Bunyan în 1530, dintr'un arbore de lângă prima biserică baptistă din America de Nord, din zidurile celei mai vechi biserici baptiste din coloniile americane, 1638, dintr'un arbore plantat de misionarul William Carey în India la 1795 și din cea mai veche biserică baptistă în apusul râului Misissipi. La capetele ciocanului erau

SCUMPE Dr. NEWTON,

In aceste zile, când sunt amenințate multe din instituțiile scumpe ale unei guvernări libere, e potrivit ca toți cei ce cred în democrație ca un drum al vieții, să se unească pentru a apăra cele principii care sunt fundamentale fericirii noastre ca națiune.

Libertatea pe care o prețuim — libertatea conștiinței, libertatea presei, libertatea educației și libertatea întrunirilor. — și care e moștenirea nespas de prețioasă câștigată prin lupta străbunilor noștri, poate fi menținută și perpetuată numai cu prețul unei veghieri eterne.

Al 6-lea Congres Mondial al Alianței Mondiale Baptiste se întrunește într'un timp foarte însemnat din istoria lumii.

(Continuare în pag. 6-a)

Călătoria lui Dr. Maddry, în 1938, prin Nigeria.

Călătoria de peste 6000 km., dela Liverpool până la Lagos, Nigeria, a fost încântătoare și liniștită, după zilele pline de oboseală și muncă petrecute în Italia. Nigeria ca o coroană a coloniilor britanice din Africa tropicală, se găsește între paralela 4 grade—14grade latitudine nordică, cuprinzând un teritoriu de 510 mii km patrați cu o populație de 20 milioane locuitori.

Aici sunt două anotimpuri, unul ploios, și altul secetos. Anotimpul ploios începe în luna Aprilie și ține până în Noembrie, iar anotimpul secetos începe din luna Noembrie și ține până în Aprilie. Noi am fost acolo în lunile Iulie și August, în timpul celor mai mari călduri ale anotimpului secetos. Atât timp cât cineva stătea ascuns de soare, timpul era foarte plăcut și răcoros. În anotimpul ploios însă, ploaia puțin în fiecare zi, iar inundațiile țin două luni.

Lagos, este un oraș cu o populație de 150.000 locuitori, totodată este cel mai însemnat port de pe coasta de apus a Africii. El era faimosul port al sclavilor, în vechime. Cei mai mulți sclavi care au fost vânduți în America și în alte țări din lume, au fost din Lagos și de pe Coasta de Aur.

Nigerianul este foarte religios

Africanul este o persoană foarte religioasă. Vieța lui în întregime este controlată și stăpânită de credințe și practici religioase. Fricos, mârșav și nenorocit, este controlat în toate acțiunile și practicile lui de lumea spiritelor bune și rele, care sunt toate în jurul lui. Cea mai mare parte din timpul și puterea sa este întrebuințată pentru a scăpa prin vicleșug de sub puterea spiritelor rele. Toată natura însufletită și neînsufletită, este pentru el un sistem foarte întins de spirite bune și rele. Copacii mari, munții înalți, stâncile ascuțite și multe alte obiecte sunt adorate. În fiecare sat, afară de case, sunt adorări diavolești, care, de multe ori sunt așezate în colibe mici sau case de lut, acoperite cu iarbă. Chiar eu am văzut o mică colibă acoperită cu tablă, care adăpostea un idol. Grăunte, nuci, și în special sângele este oferit ca hrană și închinăciune diavolului. Pe aici, pretutindeni se văd talismane care dimpreună cu jertfirea sângelui sunt universale. Un pui când este omorât, sângele lui se varsă peste idol, peste copac, peste piatră sau peste mormintele strămoșilor. Omul poartă ceva cu sine ca medicină, un talisman în jurul gâtului sau în jurul mijlocului. Copiii sunt de multe ori încărecați cu diferite mărunțișuri, care atârnă de curele de piele în jurul gâtului.

lui. Am văzut pe unii cu o greutate de 250 grame de farmece și talismane în jurul gâtului, compuse dintr-o bucată de fier, un dinte de tigru, bucăți de oase, ierburi și pene. Copiii cei mai mari poartă mărunțișuri și instrumente tari în jurul fluierelor picioarelor, brațelor, mijlocului ca să se poată apăra de spirite rele și demoni.

Femeile sunt cai de povară

Mamele își poartă pruncii lor legați pe spate, dela naștere până ce pruncul e de 2½ sau trei ani. Femeia poartă o povară enormă pe capul ei. Am văzut un singur măgar întrebuințat ca animal de povară, care aparținea unor comercianți din paștiul Africii. Africanul nu este un inventator și niciodată nu s'a folosit de animale pentru munca sa, decât, rareori, șefii depun pachetele cu marfă pe cai arabi. Africanul niciodată n'a întrebuințat roata. Unelte de gospodărie și industrie sunt cele mai simple și primitive. Toporul său este un obiect mic și schimonosit, făcut din fier și având 4 cm lățime. El n'are nici plug, nici grăpă. Sapa lui este o uneltă simplă. Toate uneltele lor au cozi foarte scurte, astfel, toată munca câmpului pentru ei este un chin.

Lemnele întrebuințate în formă de scânduri în zidire, sunt tăiate cu un ferestrău de mână. Copacul este tăiat și se face o groapă lângă butucul căzut. Apoi butucul este dat deasupra gropii și un om stă pe butuc, iar altul în groapă și astfel scândurile ies una câte una tăiate cu ferestrăul printr-o muncă foarte grea. Unul dintre misionarii noștri, care e și medic, m'a condus într-o pădure mare și deasă unde se tăiau lemne pentru colonia leproșilor. Era un copac foarte mare, așa că doi oameni au muncit o lună până l-au dat jos; apoi au mai muncit două săptămâni până au făcut o altă tăietură în el. Africanul trebuie să lucreze după felul lui și cu sculele lui proprii. Dă-i lui o sapă românească, el imediat îi va scurta coada la jumătate metru sau și mai puțin. Un inginer englez a adus câteva roabe (tărăboante) și a pus pe africani să le umplă cu materialul care trebuia dus la construcția unui drum. După ce el s'a întors înapoi, a găsit pe africani purtând roabele încărcate pe cap și se plângeau că noile mijloace de transport erau mai grele. Tot materialul pentru zidire, hrană, alte greutăți și bagaje de tot felul sunt duse pe cap. Greutățile normale duse pe cap sunt de 35 kg. însă un bun purtător nu se va încovoia nici sub 75 kg. Lucruri grele de lemn sunt duse pe cap, de multe ori până la o de-

părtare de 20—30 km. Omul care spune că africanul este lenes, greșeste. El va duce greutăți cu o lungă sfortare așa cum nici un om alb din lume n'ar putea duce. Fiecare are ce vedea cu ochii lui ca să creadă minunata putere a răbdării, pe care o posedă locuitorii Africii.

Nigerienii sunt binevoitori și politicoși

Africanul este umil, gentil, binevoitor, politicoș și plin de dragoste în atitudinea lui față de un om alb. Termenul universal cu care se adresează este „Stăpâne”, și un om alb sau o femeie albă poate călători singur prin toată Nigeria, fără nicio protecție, contra nimănui. Numai acolo unde a pătruns civilizația oamenilor albi, cu toate perfecțiunile armelor de distrugere și vieții lor moderne, s'au stricat negrii, devenind vicioși și degradați. Obiceiul salutului este universal. Africanul te salută cu propriul său cuvânt pentru tot ce faci. El te salută cu „bine ai venit” când vii în satul său, sau în casa lui. Dimineața el te salută „bine ai dormit”. Pentru odihnă, pentru dus o greutate, pentru plimbare, el are un salut frumos și potrivit pentru orice lucru și pentru fiecare ocazie. Mult din timpul unora dintre ei trece cu salutul. Bărbații și copiii, de multe ori se prostern înaintea altora ca salutare, iar femeile și fetele îngenunchiază în mod foarte elegant.

Nigeria este condusă cu înțelepciune și bine, de către Marea Britanie, într-un sistem de cooperatii cu șefii și cu regii. Este obișnuit ca un călător care vizitează un oraș sau un sat să se prezinte în fața fruntașilor. Noi am avut ocazia să facem multe vizite oficiale, am primit multe delegații oficiale; am auzit pe mulți adresându-se nouă „bine ați venit”. Afară de aceasta am primit multe daruri din țara lor. Regii și șefii erau pretutindeni prietenoși și ne-au primit cu mare reverență.

Africanii au dat în mod generos

Noi am primit în timpul călătoriei daruri dela regi, șefi, dela delegați din orașele mari și mici pe care nu le-am putut vizita, dela biserici și dela alte organizații religioase; am primit 11 curcani, un porc, un berbec, doi porci ghimpoși, mulți pui, foarte multe ouă, îmbrăcăminte femeiești, mărgelă, dovlecei, și curcubeti, bastoane pentru plimbare, lemn sculptat, olării, pantofi după moda africană, alamă, coșuri și alte obiecte. Un grup mi-a dat un costum, cum poartă un șef african, făcut din mătase afri-

(Continuare în pag 8 a)

RUGĂCIUNEA ȘI SCHIMBAREA LUI GLORIOASĂ

După dr. Dodd, din „Viața de rugăciune a lui Isus”

fr. de D. Pascu

„Cam la opt zile după cuvintele acestea, Isus a luat cu El pe Petru, Ioan și Iacob și S'a suit pe munte să Se roage. Pe când Se ruga, I s'a schimbat înfățișarea feței și îmbrăcămintea I s'a făcut albă strălucitoare”.

Rugăciunea are o putere transformătoare. Dacă rugăciunea a devenit un obicei hotărât al unei vieți, efectul ei se va manifesta în caracterul, fața, viitorul și viața acelei persoane. Intreaga Lui viață, a atins cea mai înaltă treaptă în schimbarea înfățișării Sale. „Pe când Se ruga, I s'a schimbat înfățișarea feței”.

Această splendoare a lui Dumnezeu, care a strălucit pe fața lui Isus Hristos n'a fost o închipuire, n'a fost o rază de lumină din afară, ci ea a fost strălucirea dumnezească dinlăuntrul ființei Lui, lumina în care se scâldea sufletul Său neprihănit.

Aici avem o ilustrație mare despre resfrângerea influenței rugăciunii.

Isus își alimenta mintea și inima în tovărășia cu Tatăl, din hrană spirituală, până când ea se vedea în persoana Lui.

Și acest adevăr se petrece la fel cu lucrurile bune ca și cu cele rele. Fiecare se aseamănă cu hrana din care se alimentează. În grădina zoologică, din New-York, priveam odată cum se hrăneau fiarele și păsările. În două colivii, puse una lângă alta, se găseau două păsări deosebite care mi-au făcut o mare impresie. Una dintre ele era un vultur, care mânca din stărvul unei mortăciuni. Penele îi erau sburlite și murdare, privirea artăgoasă și respingătoare, iar picioarele și spatele mânjite de alimentele din care se hrănea. Eu mi-au întors fața cu desgust dela această priveliște. În cealaltă colivie am văzut o păsărică frumoasă, curată și dragălașe. Ea mânca niște semințe curate ce erau puse într-o cutie curată. Avea corpul frumos și întreaga ei înfățișare te făcea s'o admiri. Hrana curată din care se alimenta toată viața, s'a reproduș în ființa și înfățișarea ei. Deosebirea dintre cele două păsări a fost isbitoare.

Aceasta e o lege a naturii și a harului, că fiecare va deveni asemănător cu alimentele din care se hrănește.

În aceasta stă valoarea mare a studierii Bibliei și a rugăciunilor familiare, seara, înainte de culcare. Știința sufletului ne arată că creierul subconștiinței nu doarme niciodată. În adevăr el e mai activ atunci când dormim, decât atunci când suntem treji, din cauză că, atunci când suntem treji, el se consumă în lucrările din afară.

Atunci când cineva se culcă cu cugete

frumoase, dobândite din Cuvântul lui Dumnezeu și cu prezența lui Dumnezeu conștientă în sufletul său, ca o urmare a rugăciunii, e legat și dorește să experimenteze o întreagă viață mărețe lucrări ale acestei puteri. Din această cauză Burn descrie așa de frumos „Vechiul altar al familiei”, cu studiul biblic și rugăciunile lui, în cartea sa: „Sâmbătă seara a țaranului”, care altar a fost ceea ce forță puternică în creșterea bărbaților și femeilor mari.

Contrar cu acest fel de influență asupra caracterului, care este secerișul când influențele ziarelor ciudate, a sălilor de dans și cinematografele cu filme murdare se reproduc în viața și caracterul poporului? Gândiți-vă la copiii și tinerii națiunii, ale căror impresii înainte de culcare sunt cruzimile nelegiuirilor, hoțiile și crimele, în decursul nopții, în liniște, mintea lor se alimentează din această hrană umplând sângele și forța nervilor cu aceste influențe distrugătoare.

Aceasta e legea naturală și a harului, și urmările ei nu pot fi inconjurate, căci din ceea ce se hrănește corpul, mintea și sufletul cuiva, aceea se va manifesta în înfățișarea, viitorul și caracterul persoanei aceleia. „Omul trebuie să fie un tablou artistic înlăuntru, înainte de a putea fi un asemenea tablou în exteriorul său”. „Privirea și înfățișarea lui mărturisesc împotriva lui”.

Istoria lui Bembrand în cele două perioade ale vieții este o ilustrație isbitoare a acestor două principii, care lucrează în două direcții. Ca tânăr, el e descris ca o „frumusețe rară”. „Văpăiele iubirii ard în ochii lui, din el strălucește frumusețea și se răspândește puterea; dar, fiind necredincios față de sine, a pierdut credința în alții. Pedeapsa necinstei și a necurăției este, să crezi că toți sunt la rândul lor necinstiți și necurați”. Dar la jumătatea vârstei Bembrand este descris ca umblând „cu o sdreanță în jurul gâtului, palid la față, cu semnele animalității pe frunte, cu ochii greoi și slabi”.

Care poate fi explicația acestor două feluri de oameni găsiți în unul singur? Numai următoarea: „În tinerețe el a trăit pentru idealuri mari, impulsuri nobile și ambiții înalte; iar mai târziu a lăsat cale liberă în sine răurilor de patimi și nelegiuiri”. Aceasta e legea naturii omenești care lucrează.

Apoi, mai este și o altă lege la lucru. E legea influenței prin tovărășie. Isus a umblat, a vorbit și a viețuit în tovărășie cu Părintele ceresc, până când această

influență a strălucit pe fața Sa și chiar hainele Sale au devenit „albe și strălucitoare”.

Nu numai legea dinlăuntru se arată în afară, ci aici mai lucrează și legea cea mare a asociației. Învățătorul și elevul trăiesc laolaltă, gândesc laolaltă și studiază laolaltă, până ce elevul devine asemenea învățătorului său. „Poporul la fel cu păstorul”, este o zicală bine cunoscută care arată rezultatele influenței pastorale. Copilul e la fel cu tatăl său, mai înlăuntru pentru că are natura tatălui său și în al doilea rând pentru că trăiește împreună cu tatăl său. Această lege, în special se observă la soți și soție, care trăiesc în înțelegerea iubirii de mulți ani. Eu tocmai mă gândesc la o pereche bătrână din Tennessee, care a trăit laolaltă cam o jumătate de secol și care au purtat laolaltă sarcina zilelor care au urmat după războiul civil. Ei plănuiau, visau și sperau laolaltă în decursul primelor zile ale bărbăției. Și au purtat sarcinile unul altuia, își împărtășeau bucuriile unul altuia, se închinau laolaltă lângă același altar din casa lui Dumnezeu. Au purtat liniștiți răspunderile creșterii copiilor. Au trăit laolaltă, au umblat laolaltă, s'au necăjit laolaltă și s'au bucurat laolaltă, pe cărarea vieții în decursul acestor cincizeci de ani. Acum el stau și se odihnesc în umbra înserării, dar dragostea lor a crescut în fiecare zi tot mai puternică și mai dăoasă. Ei se apropie de sfârșitul scurt al vieții dar ceea ce e mai vădit la ei și acum, e, că ei și acum trăiesc la fel, și lucrează la fel. Influența unuia asupra celuilalt i-a făcut un singur caracter.

Tocmai așa e și divina influență a Părintelui ceresc în ființa aceluia care trăiește în tovărășie cu El. Noi ne schimbăm pe când privim la El.

Uită-te la fața oamenilor bătrâni și vei descoperi fără multă greutate pe cei ce au fost rugativi. Viața tulbure lumească, petrecută în revolte interne, se vede din fața disperată a bătrâneții. Viața consacrată, rugativă a bătrânului se vede în privirile blânde ca de raze de soare, pe fața sa îmbătrânită de ani.

Există o schimbare glorioasă în rugăciune, pe seama fiecăruia care se folosește de oportunitățile ei.

Spania a declarat ca vrea să rămână neutră și să-și vadă numai de interesele ei și de repararea stricăciunilor groaznice ale războiului civil.

Din lumea largă

În urma dispozițiilor ministerului de finanțe, comunicate în ziare și la Radio, s'a fixat data de 16 August ca ultim termen pentru preschimbarea monetelor de 250 lei, care au fost retrase din circulație mai demult. Totodată se anunță că se va pune în circulație, începând cu data de 21 August, o nouă monedă metalică tot de 250 lei, fabricată de Monetăria Statului. Noua monedă are sunet plăcut argintiu și felul fin și migălos cum e lucrată o face foarte grea de imitat.

Se spune că în Danemarca s'a descoperit, în urma îndelungatelor experiențe și cercetări, un medicament împotriva febrei aftoase, în urma căreia această boală a dispărut aproape complet din țară.

Situația internațională în săptămâna ce a trecut a fost mai încordată ca oricând în timpul din urmă. Se aștepta din clipă în clipă izbucnirea unui nou războiu, distrugător a tot ce a putut fi ridicat timp de 20 ani de pace.

Germania a încheiat cu Rusia un pact de neagresiune, adică de a nu se război una cu alta timp de 10 ani și de a apăra interesele și granițele una alteia în caz, dacă ar fi amenințate. Această știre a produs o mare mirare și surprindere în toate țările. Se spune că Dl. Mussolini ar fi sfătuit Germania să facă acest pas și că el urmărește desfășurarea lucrurilor cu mare interes.

La Berlin era fierbere mare și pregătiri mari. Unitățile de apărare contra avioanelor au instalat pe acoperișul caselor mai mari tunuri antiaeriene și mitraliere.

Polonia deasemenea s'a pregătit ca de războiu, chemând sub drapel 600 mii oameni și rechemând pe toți funcționarii plecați în concediu.

Japonezii nu privesc cu ochi buni încheierea acordului de neagresiune dintre Rusia și Germania.

În Franța se spune că pactul ruso-german a venit pe neașteptate, dar el nu poate într-o nimic schimba atitudinea hotărâtă a Franței. Se mai spune că încheierea acestui pact se pare că va face pe mulți conducători ai partidului comunist să demisioneze.

În Danzig deasemenea e mare neliniștea. O noutate e numirea Dl. Forster ca șef suprem al Orașului liber, Danzig. Cercurile diplomatice străine spun că această numire are scopul să anexeze cât mai în grabă Danzigul de Germania, dacă Dl. Forster va cere aceasta D-lui Hitler. Polonezii spun că aceasta nu se va putea face, pentru că Societatea Națiunilor au sub tutela lor Orașul liber, deci numai ele pot face o modificare în această privință. Dar comunicațiile Poloniei cu Danzigul n'au fost întrerunse, cu toată situația încordată dintre aceste două state.

Statele Unite sunt foarte interesate de mersul evenimentelor din Europa. Președintele Roosevelt a trimis atât Regelui-Împărat al Italiei cât și președintelui Poloniei și cancelarului Hitler, apeluri pentru a-i îndemna la pace. Papa a trimis și el un apel călduros tuturor statelor, cu rugămintea să înceteze cu pregătirile amenințătoare și să se înțeleagă pe cale pașnică.

Dl. Chamberlain a ținut un discurs în Camera Comunelor, la Londra, în care a declarat că Anglia va lupta pentru menținerea păcii și-si va ține toate angajamentele pe care le-a luat față de Polonia. Dar Anglia va ști să și lupte dacă va fi nevoie neapărată.

Președintele Americii a rechemat printr'un apel, pe toți americanii aflați în Europa și pe orice teritoriu străin, în America. Și populația străină din Berlin și de pe cuprinsul Germaniei a început să părăsească această țară, înapoindu-se în patria lor. La fel și membrii legațiilor străine.

Rusia a declarat că înțelegerea anglo-franco-sovietică nu s'a putut încheia nu din cauza noului acord cu Germania, ci din pricina unor deosebiri de păreri dintre aceste trei state.

Germania acuză pe polonezi că persecută populația germană aflătoare pe teritoriul Poloniei. Polonia desminte toate aceste presupuneri. Atât Belgia, cât și Olanda au primit din partea Germaniei asigurarea că, nu vor fi atacate de către ea, în cazul nămai dacă își vor păstra neutralitatea totală. Turcia la fel pare că nici nu ia parte la toate aceste frământări europene.

Franța a acordat Poloniei un împrumut de 400 milioane franci, pentru trebuințele ei de a se înarma.

Deschiderea Congresului Mondial în Atlanta, Statele Unite

(Urmare din pag. 3-a)

Dar eu cred că el va înfrunta toate problemele cu curaj și cu credință. Am avut ocazie de mai multe ori să apelez la cetățenii țării mele să aibă un spirit de toleranță. Membrii marelui religii baptiste au o moștenire deosebită de devotament față de principiul libertății religioase. Ca moștenitori ai nobilei tradiții a lui Roger Williams, locul lor trebuie să fie totdeauna între cei ce susțin libertatea conștiinței.

De aceea nu șovăiesc a repeta în fața Alianței Baptiste Mondiale apelul la care m'am referit:

„Nu e vremea acum să facem mare caz de deosebiriile noastre religioase, oricât ar fi ele de oneste. Mai curând e timpul acum să cultivăm înțelegerea religioasă. Noi, cei ce avem o credință, nu putem să mergem unii împotriva altora. Starea lumii de azi ne poruncește să stăm uniți. Căci așa cum privesc eu lucrurile, marea problemă religioasă nu e între diferitele credințe. Nu e atacată azi numai credința Dvoastră specifică sau a mea, — ci e atacată orice credință. În multe părți ale lumii religia e atacată de necredință. — convingerile noastre sunt puse la îndoială. Tocmai din pricina acestei amenințări, Dvoastră și eu trebuie să trecem peste gardurile noastre, să dăm mâna și să luptăm pentru o cauză comună.”

Trimittându-vă salutări din inimă, dați-mi voie să-mi exprim dorința ca întrunirile Dvoastră să fie pline de roade în sfaturi înțelepte, și ca din discuțiile Dvoastră să rezulte o hotărâre neclintită de a folosi libertatea moștenită în așa fel ca dreptatea să fie menționată și extinsă între toți oamenii și între toate națiunile.

Al Dvoastră cu sinceritate,
FRANKLIN D. ROOSEVELT
(Va urma în N-rul viitor)

COMANDAȚI

cărțile religioase instructive ale bibliotecii baptiste, dela

DEPOZITUL DE LITERATURĂ
Arad, str. Fabricii 20.

CUVÂNTUL BAPTIȘTILOR CĂTRE LUME

(Urmare)

Tr. de P. Truța

Supremația Bibliei

Toți creștinii primesc Biblia ca și pe Cuvântul lui Dumnezeu și toți mărturisesc că sunt călăuziți de învățăturile ei. Care este atunci, părerea baptiștilor despre Biblie? Poate cuvântul „Supremație” o exprimă. Să ne explicăm mai pe deplin.

Supremă ca autoritate

Biblia este supremă ca autoritate, pentru noi. Ea nu este numai o călăuză; ea este, sub puterea Duhului sfânt, singura călăuză. Ea nu este numai o regulă de credință și practică; ea este unica și îndestulătoare regulă. Filozofia poate să ajungă la încheeri false. Ierarhiile pot să se sfârșească în cicluri periculoase. Sinoadele pot să formuleze neadevăruri, ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Tradițiile cu totul stricate și primejdioase, pot să fie așezate pe pagina sfântă și să fie considerate ca sfinte. Gustul personal poate să nu prețuiască unele din adevărurile esențiale ale Bibliei. Preferința personală poate să aleagă superficialitățile cele mai ușoare și trufase, fără cea mai mică considerare față de lucrurile fundamentale; iar interesul personal poate să nesocotească datoria clară și să treacă fără grijă pe panta indiferenței. Totuși cât de mulți indivizi și cât de multe biserici au urmat aceste călăuziri oarbe? Noi spunem: înapoi la Biblie; înapoi dela crederi și tradiții, înapoi peste sinoade și ierarhii, înapoi la Biblie, ca supremă autoritate în doctrină și în practică.

Supremă în potrivirea ei.

Din nou, Biblia este supremă în suficiența ei spirituală. Alte declarații ale adevărului, sau părți adevărate pot fi considerate, de obicei potrivite pentru anumite persoane, la anumite timpuri. Dar, după părerea noastră ele sunt în mod practic fără folos, din momentul în care. Biblia, simplă, deschisă este suficientă prin sine însăși pentru individ, Biserică și lume. În sfera ei, ea cuprinde sau sugerează tot adevărul divin necesar pentru noi, în pelerinajul nostru, spre o lume mai bună. Ea este o carte universală, care se referă la fiecare om, la orice chestiune, astfel că,

dincolo de ea, omului nu-i lipsește nimic în lumină și călăuzire. Este fără de limite de timp în aplicarea ei, fiind potrivită nu numai pentru primii ei cetitori, ci se adaptează la fiecare generație care urmează; și astăzi ea stă ca o forță imperială în avangarda civilizației noastre propășitoare; astfel că, formulările noi sunt de prisos. Puneți în mâinile rasei noastre sărace și decăzute, simpla Biblie, și ea se va dovedi suficientă pentru nevoile omenirii întregi, cu totul și totdeauna.

Supremă în finalitatea ei

Mai departe, Biblia este supremă în finalitatea ei. Ea este singurul model temeinic în conducerea vieții, în organizarea Bisericii, în cucerirea creștină în lume. Sunt și alte călăuze, fie că sunt încărunkite de vremuri sau sunt proaspete în entuziasmul secolului nostru, și, după cum am mai spus, poate vom afla, că ele sunt false.

Mai mult chiar, când Autorul divin a închis Cuvântul Lui scris, n'a lăsat omului dreptul să adauge sau să scoată ceva din Cartea sfântă. Totuși, în secolele următoare, au declarat anumite porunci ca nule, au schimbat pe altele ca să fie potrivite cu interesele și firea lor, și au adăugat orice au vrut ei, pretinzând pentru aceste adăugări o autoritate egală cu Scriptura. Astfel, mulțimi mari de oameni, în loc de a merge direct la Biblie, au fost mulțumiți numai cu aceea ce li se spunea în afară de Biblie și astfel au rămas lipsiți de calea adevărată și s'au rătăcit mult timp în pustiu. Cartea lui Dumnezeu este finală; nicio altă carte și nimic altceva nu i-a luat până acum locul și nici nu poate să o înlocuiască. Nu i s'a dat niciunui individ, oricât de sfânt ar fi, niciunui sinod, oricât de spiritual, niciunei Biserici, oricât de devotată, niciunui om sau inger, în tot Universul, dreptul să anuleze sau să modifice cea mai mică iotă din sfânta Scriptură. Noi o acceptăm așa cum a fost proclamată și scrisă original de către „oamenii sfînți ai lui Dumnezeu” care „au vorbit” fiind inspirați de Duhul sfânt!

Supremă în apelul ei

Mai mult chiar, Biblia este su-

premă în apelul ei. După părerea noastră, acest apel nu este dat niciunei organizații pământești cu misiunea numai ca să interpreteze Biblia și să aducă această interpretare poporului. Din contră, apelul ei este dat individului și răspunderea apasă pe el, cu privire la adevărata interpretare, chiar după cum i s'a dat și i s'a asigurat dreptul pentru o interpretare particulară lui. — Nimeni în afară de Spiritul lui Dumnezeu, nu are dreptul să spună cuvântul sfintei Scripturi și să-l interpreteze pentru el; lasă-l pe el să citească pentru el însuși, să se gândească pentru el însuși, și să lucreze pentru el însuși. Cât de mult are lumea nevoie de o rasă de oameni, care fără prejudecăți, vor cerceta Scriptura pentru ei înșiși, vor lăsa ca Biblia să însemne ceea ce vrea să însemne, și după aceea vor traduce convingerile lor în viața individuală și viața bisericească de astăzi! Aceasta ar revoluționa lumea. De fapt, dacă fiecare persoană în lumea creștină ar putea deodată să se lipsească de orice noțiuni religioase preconcepate, și fiecare ar ceti pentru el însuși, ar interpreta și ar asculta Biblia, noi am intra în cea mai luminoasă zi pe care lumea a cunoscut-o vreodată. După cum se vede, ziua aceea este departe, dar ea vine.

Astfel, cuvântul nostru baptist către lume despre Biblie, este că ea este supremă în autoritatea ei, ca un model de doctrină și practică; supremă în potrivirea ei și suficientă pentru toate nevoile noastre individuale și colective; supremă în finalitatea ei ca singura regulă a credinței și a practicii și supremă în apelul ei, ca vocea lui Dumnezeu către individ, care pentru el însuși trebuie să o interpreteze și să o asculte.

„Sfânta Scriptură deschisă,

Ea poate îndrepta starea,

Prin ea oricine în lume

Poate afla fericirea”.

Toate noutățile se învechesc cu timpul, căci colbul uitării se așterne peste ele și ele a fost și nu mai sunt.

Dar este o singură veste veche ce nu se învechește niciodată ci e veșnic nouă, e Vestea bună, a Prințului păcii, care vrea să troneze azi în inima ta. Il primești tu?

Călătoria lui Dr. Maddry, în 1938, prin Nigeria.

(Urmare din pag. 4-a)

cană, care a fost lucrat și împodobit cu mână. Așa că noi am venit acasă încărcăți cu daruri din toate băuturile africane.

Pământul este foarte bogat

Pământul Nigeriei este foarte roditor, așa că problema hranei și a îmbrăcăminteii lor este ușor rezolvată. Africanul trăiește înconjurat de o mulțime de animale, care îi servesc ca hrană. De exemplu: șerpi, broaște, șopârle, soareci, păsări, câini, pisici, oi, capre, porci, mai-mule, și alte animale mari sălbatice, pe care le poate prinde în cursa lui. El este în special iubitor de maimute și pisici. Misionarii nu pot ține pisici pentru că băcții de școală le fură pentru ospetele lor. Prepelile sunt foarte multe și gustoase. Ele sunt de mărimea puilor de primăvară și de multe ori au o greutate de câte 2 kilograme.

După conferințe și adunări misionare, târziu după masă ieșeam câțiva km. afară din oraș, în desișul unei păduri, unde am vânat aceste prepelițe africane. Ele sunt atât de gustoase ca și acele dela noi. Africa este paradisul vânătorilor. Africanul mănâncă toate bunătățile din plante și ierburi africane. Hrana lui principală este cartoful, care se aseamănă mai mult cu cartofii europeni decât cu cei din America. Ei cresc pe dealuri și sunt de o mărime foarte mare. Unii cântăresc câte 5 kilograme. Femeile fierb cartofii și îi bat cu un pisălog, până se fac ca aluatul. Apoi îi mănâncă într'un sos făcut din uleiul palmierilor, punând în el și o mare cantitate de piper. Se așează în jurul oalei cu mâncare și mănâncă cu mâinile. Hrana săracilor constă din niște rădăcini ale unui copăcel numit „cossova”, care crește pretutindeni. Păpușoiul se cultivă mult și este o hrană de toate zilele a populației. Păpușoiul este muiat în apă timp de mai multe zile și apoi e pus să se fiarbă. Apoi este uscat și băut cu un pisălog, din care iese făină foarte fină. Pe urmă se frige în ulei fierbinte de palmier, amestecat cu piper.

Mulți sunt îmbrăcați în raze de soare și zâmbete

Niciunul nu rabdă foame în Nigeria. Iar în ceea ce privește îmbrăcăminte nu este nicio greutate. Mulți dintre copii, până la vârsta de 10—12 ani, sunt îmbrăcați numai în raze de soare și zâmbete. Fiecare tânăr și bătrân umblă desculț, doar frunțașii se încălță când merg la biserică sau altă serbare. Imbrăcăminte omului muncitor este numai pe șolduri, și un farmec sau talisman (un fel de măștișor) în jurul gâtului, brațu-

lui sau piciorului. Femeile sunt îmbrăcate puțin mai mult, însă hainele pe care le poartă nu sunt prea scumpe. Pentru paradă sau alte ocazii, africanul se îmbracă bine cu zăngănături colorate și de stil. Fratele nostru african este omul vesel, glumeț, cuminte și prietenos.

Predicând ziua și noaptea

Noi suntem în drum spre casă, după o vară încărcată de muncă grea, plină de aventuri și experiențe noi. Nam fost bolnavi nicio zi, și în timpul când febra galbenă, febra neagră de apă, malariala și alte epidemii africane bântuie, omul alb a învățat cum să trăiască, să lucreze sănătos, chiar și în delta Nigerului, unde sunt multe biserici. Noi am purtat coifuri și cizme contra țânțarilor, am dermit din pricina țânțarilor sub plasă, am băut apă fiartă și am luat zilnic 5 pilule de chinină. Am predicat ziua și noaptea, dar am dus-o foarte bine.

Speranța mea...

de P. N. Popa

*Când lumea vrea să mă doboare
În beznă ei fără lumină,
Isuse veșnic, Tu-mi fii soare,
Pe marea vieții ntunecoasă:
Speranța mea, din cer, divină...*

*Când nu mai am cântări pe buze,
Și cerul este întunecat,
Divine Soare! varsă-mi raze,
Pe inima-mi îndurerată
Și'n sufletul meu sbuciumat.*

*Când vin ispitele cumplite,
Să-mi tulbure sufletul meu,
Trimite-mi raze strălucite,
Să-mi lumineze drumul care
Mă duce pân'la tronul Tău...*

*Și chiar de-o trebui săajungă
Cărarea mea prin valea ceții,
A morții groază mi-o alungă,
Iar sufletului meu dă-i pacea,
Speranța mea... din drumul vieții...*

*Trimite-mi pacea Ta, o Doamne,
Pe aripi sfinte de iubire,
Să pot privi mereu la Tine,
Din lumea-aceasta ntunecoasă:
Cum veși în inimi strălucire...*

Devotați-vă fără să așteptați răsplată; altfel de devotament nu există.

Gh. Secretan

IMPĂRĂȚIA HARULUI

(Urmare din pag. 2-a).

tru acei care trăiesc în „Impărăția harului”.

Da, prin Domnul Isus, Dumnezeu cel drept și sfânt, cheamă în fiecare zi nu de pe muntele Sinai, pe oameni, la Sine, ci de pe Golgota, unde se pot urca toți bărbații și toate femeile, ba chiar și copiii, să-și plângă păcatele.

Aceste cuvinte, se aud și azi din gura lui Isus. Ele sunt cea mai frumoasă muzică, cea mai splendidă cântare. Ea atinge inima până în cele mai adânci ascunzături. Ea e imnul împărăției harului. Căpitanului exortei care a dus pe Isus la cruce, i s'a frânt inima de aceste cuvinte: „Tată, iartă-i, că nu știu ce fac”!

De atunci și până azi, milioane de inimi cad înfrânte de această rugăciune. Ca Fiul lui Dumnezeu, să roage pe Tatăl Său, să nu se răsbune pe acei care meritau toată pedeapsa, e o mare minune, e un mare har.

HARUL TREBUIE SĂ DOMNEASCĂ. Apostolul Pavel spune că: păcatul a domnit, dând moarte.

Din ziua căderii omului în ispită, păcatul a început să câștige tot mai mult teren în viața omenească, până a ajuns culmea grozăviei lui.

La fel harul din ziua biruinței Domnului Isus în pustie, asupra ispitei, a început să câștige tot mai mult loc în inimile oamenilor. Cum aluatul dospesce plămădeala, aș harul crește sufletele oamenilor credincioși, până vor ajunge vrednici de Impărăția glorioasă a lui Dumnezeu. Harul, deși nu domnește în chip desăvârșit, dar merge din putere în putere, până va ajunge culmea domniei Lui. Așa cum păcatul a ajuns culmea în domnia lui asupra omului dând moartea tot așa harul, trebuie să ajungă culmea în domnia lui dând viața. Atunci se vor auzi strigăte de bucurie: „Unde-ți este moarte puterea?” Căci moartea a fost înghițită de viață. Ce bucurie că acum e timpul harului, când se mai iartă oricui păcatele.

Un om călcase legea statului său. Mănat de îndemnul cugetului, plecă la judecător ca să-și primească pedeapsa cuvenită. Judecătorul nu era la tribunal. El călă acasă. Găsindu-l își mărturisii vina și ceru pedeapsa. Judecătorul îi răspunse: Eu nu sunt pe scaunul de judecată, și ca atare nu te pot pedepsi.

Omul plecă acasă bucuros că nu a fost pedepsit. Iubitul meu cetitor, tu ai călcat legea dreptății și sfântă a lui Dumnezeu. Vino acum recunoscându-ți vina păcatului tău. Judecătorul cel drept și mare, e pe scaunul iertării milei și îndurării și te vei bucura de cuvintele: „Du-te în pace, fii spălat de păcatul tău, căci acum e timpul harului, când se iartă oricărui om”.